

Arrest

**nr. 96 535 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 14 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 24 februari 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 februari 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 82 173 van 31 mei 2012 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekster diende op 31 augustus 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 september 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de tweede asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 8 mei 1993, 15 juli 1998 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [C. E.]
[...] en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 31.08.2012 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 24.02.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 15.02.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 04.06.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 31.08.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niet zouden kunnen terugkeren naar Litouwen uit vrees voor hun leven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze er al eerder meerdere problemen gehad zouden hebben, waarover ze reeds verteld zouden hebben. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar vader in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van haar vader op 11.09.2012 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze zich bij haar vader aansluit. Overwegende dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar vader en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er nog steeds onbekenden naar hen zouden informeren bij hun kennissen en zouden vragen hoe er contact kan worden opgenomen met betrokkene en haar familie. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er in heel Europa geheime agenten (spionnen voor de Tsjetsjeense president) zouden zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze uit veiligheidsredenen zo weinig mogelijk contact zou hebben met Tsjetsjenen in België. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Zij verschaft volgende toelichting:

“De verwerende partij motiveert zijn beslissing stellende dat alle door verzoekster voorgelegde aanvullende stukken niet (voldoende) aantonen dat zij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten in Litouwen, waar zij en haar vader erkend werden als politiek vluchteling.

Het principe waarop het Vluchtelingenverdrag steunt is het bieden van bescherming aan personen die de bescherming van hun nationale overheid niet meer kunnen of willen inroepen en daarom buiten hun land van herkomst verwijderd blijven.

Er zal dan ook vervolging bestaan telkens de feiten die gepleegd werden door particulieren geduld worden of wanneer de overheid er niet in slaagt een effectieve bescherming te bieden (VAN HEULE, D., Vluchtelingen, Mys & Breesch, Gent, nr. 88).

Een binnenlands vluchtalternatief veronderstelt dat verzoeksters daadwerkelijk beroep hadden kunnen doen op alternatieve bescherming en dat deze bescherming ook betekenisvol zou zijn (VAN HEULE, D., o.e., nr. 115).

Als in de ogen van de kandidaat-vluchteling binnen het land van herkomst op geen enkele plaats waarborgen geboden kunnen worden tegen de mogelijke vervolging, kan dit volstaan om tot erkenning te besluiten.

In casu is van het allergrootste belang dat verzoekster reeds in Litouwen erkend werd als politiek vluchteling, en dienvolgens reeds werd vastgesteld dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden als politiek vluchteling.

In Litouwen werd het leven van verzoekster haar vader eveneens bedreigd en verzoekster heeft hiervan een aantal stukken voorgelegd.

In het kader van de huidige aanvraag legde zij aanvullende stukken dienaangaande neer.

Thans werden deze nog aangevuld.

Zodoende legt verzoekster thans volgende aanvullende stukken (telkens met vertaling) neer:

- eigen verklaring met argumentatie waarom interview op 11.09.2012 niet goed is verlopen
- verklaring van de vertegenwoordiger van de Tjetjeense republiek in Noorwegen, Ph. [D. A. K.] mbt toestand van verzoekster in Litouwen
- samenvatting internetartikel mbt toestand vader van verzoekster in Litouwen
- medisch attest inzake schietincident in 2006 in Litouwen
- akte in verdenkingstelling vader van verzoekster in Litouwen
- verklaring van de algemene directeur van Caritas Litouwen mbt toestand vader van verzoekster in Litouwen
- verklaring van [A. K.] inzake toestand vader van verzoekster in Litouwen
- enz.

Dat uit al deze documenten blijkt dat er wel degelijk een zeer gevaarlijke toestand aan de orde was voor verzoekster in Litouwen, hetwelk immers tot op heden onder een zeer sterke [R]ussische invloed valt en waarbij de overheden onmogelijk de nodige bescherming konden bieden aan verzoekster.

Dat al deze stukken nooit in overweging werden genomen in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekster en dus nieuwe stukken betreffen.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing is gesteund op voldoende draagkrachtige motieven. Dit is in casu niet gebeurd.

Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, Regards sur un systeme institutionel paradoxal, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463;

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Administratieve jurisdicties moeten de in de debatten naar voorgebrachte argumentatie ontmoeten. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dat dit niet gebeurd is in casu, minstens zijn de motieven in strijd met de heersende rechtsleer en rechtspraak terzake.

Bovendien houdt de argumentatie van verwerende partij in gene mate rekening met de actuele situatie in Litouwen en in het bijzonder met de specifieke situatie van verzoekster en haar gezin in Litouwen, waarbij zij dagdagelijks dienden te vrezen voor hun leven, getuige daarvan een schietincident alsook een poging tot ontvoering, edm.”

3.1.2.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 149 van de Grondwet betreft, moet worden geduid dat dit grondwetsartikel niet van toepassing is op beslissingen van het actief bestuur (RvS 2 februari 1988, nr. 29.271; RvS 13 januari 1998, nr. 70.643) zoals de thans bestreden beslissing, zodat de verwijzing naar deze bepaling in casu niet dienstig is (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

3.1.2.2. In zoverre verzoekster daarnaast met haar verwijzing naar “het motiveringsbeginsel” de bedoeling zou hebben een schending van de formele motiveringsplicht aan te voeren kan het volstaan op te merken dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoekster in staat stelt om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.2.4. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Verzoekster zet weliswaar uiteen van oordeel te zijn dat uit de door haar bij haar tweede asielaanvraag aangebrachte stukken blijkt dat de situatie voor haar en haar vader in Litouwen gevaarlijk is en dat deze stukken niet in overweging werden genomen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat verweerders stellingname dat deze stukken niet nieuw zijn in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kennelijk onredelijk of incorrect is. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoeksters uiteenzetting niet toelaat te concluderen dat de bij haar tweede asielaanvraag aangebrachte stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin ze deze had kunnen aanbrengen en dat deze stukken tevens ernstige aanwijzingen bevatten inzake het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bevatten inzake het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.1.2.5. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de Vreemdelingenwet moet worden geduid dat deze artikelen bepalen in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan worden toegekend. Nu in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt wordt ingenomen over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd, blijkt geen schending van deze wetsbepalingen.

3.1.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder enig door haar aangebracht stuk of enige door haar gegeven toelichting niet in aanmerking heeft genomen en dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt derhalve evenmin.

3.1.2.7. De Raad wijst er voorts op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter onderbouwing van haar standpunt stelt zij het volgende:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip Vluchteling.

De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- *zich buiten het land van herkomst bevinden*
- *een gegronde vrees voor vervolging hebben*
- *“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”*
- *de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoeksters:

1. *zich buiten het land van herkomst bevinden.*

Verzoekster bevindt zich hier in België, waar zij en haar vader een aanvraag tot asiel hebben ingediend in de loop van de maand februari 2010.

2. *een gegronde vrees voor vervolging hebben.*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds heeft plaatsgevonden (cfr. VAN HEULE, D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, 21-22).

- subjectief element

““Vrees” duidt op een bewustzijn van het risico van vervolging in geval van terugkeer. Het element vrees mag niet uit de context van de definitie worden gehaald. De kandidaat-vluchteling moet immers nog aantonen dat de vrees voor vervolging gegrond is of m.a. w. dat (het risico van) de vervolging in het licht van de actueel bestaande toestand in het land van herkomst aannemelijk is.” (VAN HEULE, D., o.e., 42).

Het is een feit dat verzoekster ook in Litouwen verschillende malen lastig is gevallen door [K.] of minstens dan toch personen die haar vader wilden ontvoeren/ vermoorden.

- objectief element

Zoals blijkt uit alle berichten over T[s]jet[s]jenië in de internationale pers is de situatie in Rusland thans zo dat de Russische overheid onmogelijk de nodige bescherming kan/wil bieden aan personen uit T[s]jet[s]jenië, en bij uitbreiding de hele Kaukasusregio, wel integendeel zelf agressor is, reden waarom verzoekster werd erkend als politiek vluchteling in Litouwen.

Bovendien blijkt uit de voorgelegde stukken ten genoegte van recht dat verzoekster ook in Litouwen groot gevaar liep.

3. *“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.*

Verzoekster werd erkend in Litouwen als politiek vluchteling, zodat er niet ernstig kan betwist worden dat hier sprake is van een vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

4. *de bescherming van het land van herkomst niet willen of kunnen inroepen.*

“Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.” (VAN HEULE, o.e., nr. 106).

In de [B]elgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

“Que, pour qu’une persecution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l’application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu’elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d’offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

De autoriteiten in Litouwen, alle beweringen ten spijt van verwerende partij, bleken niet bereid/in staat om verzoekster te beschermen.

Dat zij hiertoe niet bereid zijn/niet in staat zijn blijkt uit de verschillende documenten die verzoekster heeft voorgelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag.

Aangezien de vader van verzoekster in Litouwen al beschoten werd en ook aangevallen is het duidelijk dat zelfs sprake was van een levensbedreigende situatie waarbij een terugzending van verzoekster naar Litouwen een schending zou zijn van artt. 3, 6 en 8 E.V.R.M. aangezien de nationale overheden niet in staat zijn om verzoekster en haar gezin te beschermen.

Dat verzoekster thans een aantal aanvullende stukken voorlegt waaruit duidelijk blijkt dat haar vader ook in Litouwen voor zijn leven te vrezen heeft en had, en waarbij er tal van incidenten worden aangehaald waaruit blijkt dat verzoekster onvoldoende op de autoriteiten van Litouwen kan rekenen voor bescherming.

Dat in persartikelen in Litouwen vermeld werd dat de vader van verzoekster, als voormalig vice-minister asiel had aangevraagd, waardoor het voor hem onmogelijk werd om nog low profile aldaar te verblijven, doch integendeel elkeen wist dat de vader van verzoekster daar verbleef met alle gevolgen van dien.

Dat er verschillende pogingen waren om hem ten onrechte te laten veroordelen zo o.m. voor mensensmokkel of zelfs drugtrafiek en slechts met de meeste moeite een veroordeling kon vermeden worden.

Dat er reeds pogingen waren om hem te ontvoeren en terug mee te brengen naar Rusland, poging die slechts met veel moeite verijdeld kon worden door een buurman.

In 2009 werd de broer van verzoekster vermoord en hierover werd een video gemaakt die dan verspreid werd.

De oudste broer van verzoekster is opgepakt geworden, kon uiteindelijk vrijgekocht worden en is uiteindelijk gevlucht naar Zweden waar hem politiek asiel werd verleend.

Het is duidelijk dat er verschillende pogingen waren om de vader van verzoekster en zijn familie te raken en zelfs om hem uit Litouwen te ontvoeren naar het dichtbijgelegen Kalin[in]grad, deel van Rusland.

De vader van verzoekster kon er onmogelijk nog een normaal leven leiden zonder gevaar voor zijn eigen leven of dit van zijn gezin.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekster en haar gezin wel degelijk vallen onder de voorwaarden van art. 1 Vluchtelingenverdrag. De verwerende partij heeft dit verdrag in haar beslissingen geschonden.

Dat verzoekster alle de gevoegde stukken aanvullend heeft voorgelegd en er door de interviewer zelfs niet eens een kopie werd genomen doch deze ter plaatse werden afgedaan als zijnde niet van tel, niet van belang.

Dat dit geenszins door de beugel kan gezien de duidelijke inhoud van deze stukken die ten volle het asielrelaas van verzoekster ondersteunen en zeer uitgebreid en gedetailleerd zijn.

Dat de vader van verzoekster zijn eigen standpunt heeft uiteengezet in een gedetailleerde verklaring, dewelke naar het Engels werd vertaald, en die zij voorlegt thans onder stuk 3 en hij uw zetel verzoekt ten volle rekening te willen houden met de verklaring en daarnaast de verschillende aanvullende stukken.

Dat geenszins een antwoord werd verschaft op de verschillende problemen die verzoeker ondervond en de verschillende nieuwe stukken die hij dienaangaande voorlegt.

Dat de voorgelegde stukken niet enkel door hun veelheid doch tevens door hun inhoud niet zomaar aan de kant konden worden geschoven en dienden onderzocht te worden aangezien zij alle gaan over de toestand in Litouwen.”

3.2.2.1. De Raad wijst erop dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572; RvS 30 augustus 2006, nr. 162.085). Derhalve kan deze bepaling op zich niet nuttig worden aangevoerd.

3.2.2.2. Verzoekster zet in haar tweede middel verder haar asielrelaas nogmaals uiteen en betoogt dat een terugzending naar Litouwen een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

Allereerst moet worden gesteld dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag is en geen beslissing tot verwijdering uit het Rijk bevat. Verzoeksters betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

Daarnaast moet worden benadrukt dat de Raad bij arrest nr. 82 173 van 31 mei 2012 reeds oordeelde dat verzoeksters relaas niet toelaat te concluderen dat de Litouwse autoriteiten niet bij machte zouden zijn om haar de nodige bescherming te bieden en dat uit de door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde stukken niet kan worden afgeleid dat de toestand in Litouwen sedert de uitspraak van voormeld arrest zou zijn gewijzigd. Rekening houdende met het gewijsde dat kleeft aan het arrest nr. 82 173 en het ontbreken van nieuwe gegevens kan niet worden besloten dat wanneer verzoekster zich de facto, als gevolg van de bestreden beslissing, zou verplicht zien om naar Litouwen af te reizen er een reëel risico bestaat dat zij in dat land zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

3.2.2.3. De uiteenzetting van de verzoekster betreffende artikel 6 van het EVRM is daarnaast niet dienend omdat deze verdragsbepaling niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In navolging van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft de Raad van State dit reeds herhaaldelijk bevestigd (RvS 28 juni 2011, nr. 214.222).

3.2.2.4. Verzoekster lijkt te willen aangeven dat zij geen privé- en gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, kan hebben in Litouwen omdat haar leven en dat van haar vader er in gevaar zijn. Wat deze bewering betreft kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en te benadrukken dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de Litouwse autoriteiten niet bij machte zijn om bescherming te bieden aan personen die op hun grondgebied verblijven.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK